

MAXIM GORKIJ:
POVÍDKA.

ZTRACENÍ LIDÉ.

Podíval se ostrým pohledem na všechny, zachvěl se, udělal krok zpět a sejmuv čepici, zbožně se pokřivoval. Potom na jeho tváři rozplynul se úsměv zlomyslné radosti a dívaje se upřeně na rytmistra, otázel se aktivě:

"Co jest to zde? Snad byl člověk zavražděn?"

"Stalo se cosi podobného," odpověděl mu vyšetřující soudce.

Petunikov hluboce si vzdychl, zase se pokřivoval a pravil pak rozlořeně:

"Ah, Bože můj! Jak jsem se toho bál pokaždé, když jsem zasel a nahlédl sem... aj, aj, aj! Po tom když jsem přišel domů, strach nechtěl mne opustiti; Bože, uchráň mne ze zlého... Několikrát chtěl jsem tomuto pánovi... vrehnuému veliteli zlaté roty... odfeknouti byt, ale bál jsem se... Víte... jest to takový lid; jest lépe ustoupiti, myslím si, aby se snad něco nedělo..."

Přejel rychle rukou po vzduchu, potom po tváři a schumlav bradu do hrstě, znovu si vzdychl. "Nebezpeční lidé. A tento pán jest jakýmsi jejich náčelníkem — pravým atamanem lupičů."

"Však my si ho prohlédneme," pravil mnoho významným hlasem inspektor, dívaje se na rytmistra nativním pohledem. "Znám ho také velmi dobře!"

"Ano, bratře, jsme spolu staří známí," potvrzoval Kuvalda důvěrně, s tonem. "Co dal jsem jenom šplátků tobě a tým lidem za mlčení!"

"Pánové," zvolal inspektor, "slyšeli jste? Prosím, abyste si to zapamatovali! Já mu to neodpustím... Ah! Ty tedy tak? Nu, budeš na mne pamatovati! Srazím ti hřebínek, milý příteli..."

"Nechval se před bohem, milý příteli," pravil klidně Aristid Fomič.

Doktor, mladý muž s brejlemi, díval se na něho zvědavě, vyšetřující soudce se zlověstnou pozorností a Petunikov s vítězoslávou; policejní inspektor křičel a dotíral na něho.

Ve dveřích nocehární objevila se pochmurná postava Martjanova. Přistoupil tiše a postavil se za Petunikovem, tak že jeho brada nacházela se pod temenem kupcovým. Se strany díval se na něho diakon, široce vytřeštěv své malíčká, zpuchlá a červená očka.

"Nutno však, pánové, abychom něco vykonali!" navrhol doktor. Martjanov zkrivil hrozně tvář a najednou — kýchel přímo na hlavu Petunikovu. Tento vykřikl, skrčil se, uskočil stranou a div že neporazil policejního inspektora, jenž stěží ho zadržel, nastaviv mu svou náruč.

"Vidíte?" pravil pobouřeně kupce, ukazuje na Martjanova. "He, jací jsou to lidé!"

Kuvalda se chechtal. Doktor a vyšetřující soudce se smáli a ke dvěřím nocehární přicházely vždy nové a nové postavy. Na polo ospalé, opuchlé tváře s červenými, zapálenými očima, s rozouchanými vlasy na hlavách bezohledně prohlížely si doktora, vyšetřujícího soudce i policejního inspektora.

"Kam lezete?" domlouval jim policejní strážník, tahaje je za hadry a odstrkuje je ode dveří. Byl však sám a jich bylo mnoho; neváhajíce si ho, tlačili se ku předu, vydechující odporný zápach vodky, mlčeliví a slovoští. Kuvalda podíval se na ně, potom na úředníky, znepokojené množedností tohoto nepěkného obecenstva a usmívaje se, pravil k úředníkům:

"Pánové! Snad chcete se seznámiti s mými podnájemníky a přáteli? Chcete? Nevadí — dříve nebo později budete nuceni v zájmu služby seznámiti se s nimi..."

Doktor zmateně se usmál. Vyšetřující soudce pevně sevřel rty a policejní inspektor se dovtípil, co třeba vykonati; vzkřikl do dvora: "Sidorove! Zahyzdej... Řekni, až sem přijdu, aby sem dopravili vůz..."

"Nu, odejdu!" pravil Petunikov, vystoupiv odkudsi z kouta. "Byt dneska vyklidíte, pane... Strhnu tuto boudu... Zafixte se dle toho, sice jinak obrátím se na policii, aby zakročila..."

Na dvoře pronikavě rozléhalo se hvízdání policejního strážníka a u dveří nocehární v téném zástupu stáli její obyvatelé, zívající a škrábající se v týle.

"Nechcete se tedy seznámiti?... Není to zdivočilé!" smál se Aristid Kuvalda.

Petunikov vytáhl z kapsy váček, hrabal se v něm chvíli, vytáhl dvě pětikopejky a položil je k nohám nebožtíkovým.

"Bože, smiluj se... na pohřeb hříšného prachu..."

"Co-o?" vyrazil se sebe rytmistra. "Ty? Na pohřeb? Vezmi si to zpět! Vezmi to zpět, pravím ti... ničemo! Ty se odvažuješ dávat na pohřeb poctivého člověka své zlodějské groše?... Přetáhnu tě!"

"Vaše blahorodí!" zvolal poděšeně kupce, chytaje inspektora za lokte. Doktor a vyšetřující soudce vyskočili ven a inspektor hlasitě volal:

"Sidorove, sem!" Ztracení lidé stáli ve dveřích jako zeď a se zvědavostí, oživující jejich uvadlé tváře, dívali se a poslouchali.

Kuvalda mávaje pěstí nad hlavou dravce očima krví podlitýma. "Jsi podlý chlap a zloděj! Vezmi peníze! Hnusná oblude — ber, pravím... nebo vrazím do tvých očí tyto pětikopejky!"

Petunikov napřáhl třesoucí se ruku k svému obolu a bránc se druhou rukou před pěstí Kuvaldy, pravil:

"Vy jste svědkem, pane policejní inspektore, jakož i vy, dobří lidé."

"My, kupče, jsme nedobří lidé," rozlehl se třesoucí se hlas Objedkáv.

Policejní inspektor, nafouknuv tvář jako měchýř, zuřivě hvízdal, kdežto druhou ruku držel ve vzduchu nad hlavou Petunikova, jenž kroutil se před ním tak, jako by mu chtěl vlézt do břicha.

"Cheeš, ty podlá zmiže, bych tě donutil polibiti nohy této mrtvolky! Cheeš?"

A chytiv za límec Petunikova-Kuvalda mrštil jim jako kotětem ke dveřím.

Ztracení lidé rychle se rozestoupili, aby poskytli kupci místo k pádu. I roztáhl se u jejich nohou, křiče poděšeně a zuřivě: "Vražda! Stráž... zavraždili mne!"

Martjanov pomalu zdvihl svou nohu, mlče ní do hlavy kupcovy. Objedkav se spokojeným výrazem na své tváři plivl do tváře Petunikova. Kupce schouli se v malé kotouč a opíraje se o zem nohama i rukama valil se do dvora, doprovázen jsa chechtotem. Na dvoře byl již dva policejní strážníci a inspektor, ukazuje jim na Kuvalda, volal s jásotem: "Zatkněte ho! Svažte ho!" "Svažte ho, holoubkové!" pravil Petunikov.

Kuvalda bránc se policistům, kteří přiskočili k němu.

Ztracení lidé ztráceli se jeden za druhým. Vůz vjel do dvora. Jacísi zoufalí trhani odnášeli již učitele z nocehární.

"Já ti dám, holoubku, jen počkej!" vyhrožoval inspektor Kuvaldovi.

"Nu, co atamane!" tázal se živě Petunikov, rozjařený a velice šťastný při spatření nepřítelů, jemuž svazovali ruce. "Co? Chytil jsi se? Jen počkej, bude toho ještě více!"

Avšak Kuvalda mlčel. Stál mezi dvěma policisty, hrozný a vzpřímený a díval se, jak nakládali učitele na vůz. Muž, jenž držel mrtvolu pod pažďím, byl nízké postavy a nemohl položit hlavu učitelovu v tom okamžiku, kdy nohy jeho byly již vhozeny do vozu. Okamžik byl učitel v takové pose, jako by chtěl vrhnouti se s vozem hlavou dolů a schovati se do země před všemi těmito zlymi a hloupými lidmi, kteří nedávali mu pokoj.

Kuvalda bez odporu, mlčelivý a zamračený odcházal ze dvora a ubíraje se kolem učitele, sklonil hlavu, ale nepodíval se na něho. Martjanov se svou zkamenělou tvář šel za ním. Dvůr kupce Petunikova rychle zpráskl.

"Nu, pojedeme!" zvolal kočí, zamávav opratí nad koněm.

Vůz sebou hnul, rachotě po nerovné půdě dvora. Učitel přikrylý jakýmsi hadrem, natáhl se moudře opeřiv v napřezá vosad upu se trásto. Zdálo se, že učitel tiše a spokojeně se směje, máje radost z toho, že konečně odjíždí z nocehární a více se do ní nevrátí, nikdy... Petunikov, doprovázející ho pohledem, zbožně se pokřivoval a potom začal pečlivě svou čepici otloukati prach a bláto se svého obleku. Dle toho, jak prach ztrácel se s jeho kalhot, na tváři jeho vyvstával klidný výraz spokojenosti a svědomí. Ze dvora viděl, jak po ulici vzhůru ubírá se rytmistra Aristid Fomič Kuvalda, s rukama na zádech spoutanýma, vysoký, šedý, v šape s červeným okrajem, podobným krvavému proužku.

Petunikov usmál se úsměvem vítěze a šel k nocehárně, ale najednou se zastavil a celý se zachvěl.

Ve dveřích naproti němu stál s holi v ruce a s velikým pytlím přes rameno hrozný stařec v hnusných hadrech, přikrývajících jeho dlouhé tělo, sehnutý od tíže břemene a sklonivší hlavu na prsa tak, jako by chtěl se vrhnouti na kupce.

"Co tu děláš?" zvolal na něho Petunikov. "Kdo jsi?" "Člověk," rozlehl se temný chrapot.

Petunikova tento chraptavý hlas rozradoval a upokojil. Dokonce se usmál.

"Člověk! Ach, ty... Což pak jsou tačí lidé?" A ustoupiv stranou, propustil kolem sebe stařec, jenž šel přímo k němu a temně vrčel:

"Lidé bývali rozmanití... jak se Bohu uráčí... Jsou ještě horší nežli já... Ano, mnohem horší... Ano!"

Zachmuřená obloha mlčky dívala se na špinavý dvůr a na ošloučského člověka se špičatou sedou bradou, procházejícího se po zemi, zrovna jako by cosi vyměňoval svými kroky a ostrýma očkami. Na střeše starého domu seděla vrána a slavnostně krákala, natahujíc krk a houpačje se.

V šedých přísných oblacích, jež úplně pokryly oblohu, bylo cosi napjatého a neuprosného, zrovna jako by, chystající se spadnouti v podobě lijáku, pevně se odhodlaly smýti všechnu špinu s této nešťastné, utýrané a smutné země.

Konec.

PRO TOHO NEJMLADŠÍHO, PRÁVĚ TAK JAKO PRO DĚDEČKA.

Jest netoliko dobrým pro dospělé lidi, ale jest bezpečno míti pro děti zásobu

DR. PETRA

HOBOKO

vždy na ruce. Urovnává jejich malé choroby — vyčistuje mladickou vlhkost a vyrážky — činí silným a otužilým tělo. Jest to dokonalý domácí lék pro všechna stáří. Vyčistuje krev, zajišťuje mocný a zdravý oběh. Řídí žaludek a vnitřnost, oživuje játra a dává ledvinám správný chod. Není to lékárnický lék.

DR. PETER FAHRNEY & SONS CO., 112-114 So. Hoyne Ave., Chicago, Ill.

ČESKÁ NEMOCNICE v Crete, Neb.

Jedná dokonalě zařízená česká nemocnice ve všech vědech. Přijímají se nemocní a stáří všemi vyšetřovacími nemocemi; dále jest opatřeno všemi nejnovějšími stroji a aparatury, jako jsou elektrické stroje, X paprsky, masážní a vibrační stroje, léčené horkým vzduchem atd. Nemocní jsou ošetřováni českými ošetřovateli a dostane se jim toho nejlepšího ošetření. Dokonalé léčení zářivostí. Nová krásná budova, vytápěná parou a osvětlována elektrinou.

Zvláštní pozornost se věnuje léčení zastaralých nemocí, nemocí ženských, revmatismu, ušním otitidům, srdece, žaludku, střev, očí, uší, z atd. le, průtržím a operacím. Kdo nemůže sem přijít, tak se též porada udílí pomocí v-léčivých přípravků a léky. Jež Dr. Breuer sám připravuje se zasílají. Dopíše se pro dotazník. O podrobnostech si píše na řídícího: Dr. CHAS. H. BRUEBE, CRETE, NEB.

Nejoblíbenější středisko Čechů z Omahy i venkova jest

Elegantně zařízený HOSTINEC

.....který vlastně.....

JOS. NOVÁK, č. 424 již. 15. a Howard ul.

Výtečný Krugův "Cabinet" stále na čepu, jakož i nejlepší vína lahvo-
vá. Na skladě má pouze ta nejlepší vína. Jemné likéry a výborné doutní-
ky. Chutný zákusek vždy po ruce.
27- O nojnou příchů krajanů žádá **JOS. NOVÁK.**

Znamenity lék,

přes který ze všech stran přicházejí ta nejlepší odporučení, jest ten jediný.

Karlovarské Pivo

Výtečný lék, který jistě vyléčí různé žaludeční choroby, nechť k jídlu, slabost a špatně trávicí žaludek. Každý by jej měl užívat nebo i lékaři se přesvědčili o jeho léčivé hodnotě toto odporučují a předpisují. — Ctěný krajan p. Vinc. Vlček ze Sterling, Colo. píše: Obdržel jsem Vaše Karlovarské Hořké Léčivé Víno a poznal jsem, že jest to znamenitý lék pro churavý žaludek, začož přijmete moje díky. Zašlete si pro bedničku o 10 láhvích za \$3.00. — Vzánek poštu zdarma. Na prodej v lékárnách a jiných obchodech. Přímou zasílá

U. S. MEDICINE & IMPORTING CO.,
A. V. KOUBA, ředitel.
2819-21 Larimer St., DENVER, COLO.

Spolehlivé pojištění na život za skutečnou cenu

Woodmen of the World

(Dřevařů Světa)

ČESKÉ TÁBORY V OMAZE
A SOUTH OMAZE.

Dobrá to věc!

Dr. C. Rosewater

..ČESKÝ LÉKAŘ..

Úřadovna: 222 "Bee Building"

Úřední hodiny: Od 11 do 12 dopol.
Od 2 do 5 odp.
Od 8:30 do 9 odp.
V neděli od 10 do 12 dopol.

Tel v úřadovně 504. — Tel. v bytu 1217
Bydli.—Oslo 2417 Jones ulice.
Zvláštní pozornost věnuje se českým nemocem a raněm.

Upozornění et. krajanům!

Nejlepší tiskárna v městě jest tiskárna

Dra. W. M. Millena

roh 13. a Jackson ul. v Omaze, kdež jest i pošta.

Lékařou i poštu řídí krajan, graduovaný a registrovaný lékařník p. Oskar Ustáček.

Za nejspolehlivější přípravu všech lékařských předpisů, jakož i jakost, čistotu a léci všeho se ručí 1817

Dr. Geo. F. Simánek

český lékař a ranbojč

v čís. 1262 již. 13. ul., Omaha

Úřední hodiny: Od 2 do 5 odp.; od 8:30 do 11 večer. — Tel. 3708.

Úřadovna v s. poschodí: McCague Bldg., 15
Bldg. — Úřední hodiny jako
Od 4 do 11 hod. dop. — Telefon 1848.